

в второто, отправено до маркиза Морело Маласпина, поетът се представя задържан в Казентино поради ~~лишаване~~ "ужасната и ~~невъзможна~~ повелителна" любов към една жена за която ни говори в хубавата песен "Любов, от която все пак трябва да се оплача", прибавена към същото писмо.

Ала това са въпроси из рицарската и литературна куртоазия, които ~~не~~ бледнеят и губят цена пред писмата отправяни по повод похода на Хенрих VII. Говорихме вече за тях по повод възторзите и разочарованията на Данте от онова време; тук припомним, че ентусиазмът и гневът внесоха живителна тръпка дори и в оня надут и изкуствен латински език на съчинителите ~~на~~, когато поетът бе възвестил на Италия идването на Цезаря избавител, когато бе заплашил упоритите си съграждани с императорското отмъщение, когато той сам, натъжен и разтревожен, бе напомнил на Хенрих, че врага, който трябва да бъде сломен е Флоренция.

Страстните призиви, величествеността на ~~припомнянията~~ спомените, пламенните ~~на~~ ~~идеи~~ и страхотни нападки придават на тия писма тържествеността на библейския стил и жаркостта на дантевата поезия; така Данте владее и твори грубата материя чрез силата на мисълта си, устрема на чувството, които го издигат над другите хора почти в позата на съдия и пророк. Тия периоди с широкия ритъм на ~~свои~~ *свои* ~~ход~~, тия величествени изрази сякаш ~~така~~ стават естествения говор за високите истини, които той разгласява. ~~Ихти~~ към литературната им цена се прибавя и значителността на идеите, които са същите, изразени в "Монархия."

Друго писмо от голямо политическо значение е онова, отправено до италианските кардинали подир смъртта на Климент V: загрижен от предстоящите избори за нов папа, поетът се обръща с красноречива пламенност към тях, които трябва повече да се грижат за Църквата и съжاليا за плачевното положение на Рим, лишен от двете си светилища; той, един ~~линекви~~ мирянин, се одързостява да говори така само от любов към религията, с надежда, че пастирите ще се засрамят и ще попречат щото славата на латините да бъде затъмнена от гасконците. Уви, и новият папа пак бил французин; ала колко красиво звучи благородния и смел израз: "за Христовата невеста, за резиденцията на тази невеста, която е Рим, за нашата Италия".

Говорихме вече и за писмото до флорентинския приятел в което благородната и надменна Дантева душа блести в отказа да се завърне обратно в родината на безчестни условия. Последно по време и най-много разглеждано от критиците е писмото отправено до Кангранде дела Скала, в ~~кесте~~ *химна* което поетът, като посвещава на високия си покровител ~~кесте~~ за Рая, започва да го обяснява чрез стиховете на предговора. Естествено, че това е едно схоластично тълкуване, от което модерният читател може да остане разочарован; ~~но~~ *но* съдържа забележителни места, които не противоречат на дантевите доктрини. Изобщо и в тези редки и разпръснати документи можем да разпоз-